

project Poëzie in de Openbare Ruimte 2021

alle
gejureerde
gedichten
voor

De Zorgcirkel

(8x)

en

DIJKLANDER
ZIEKENHUIS

(10x)

Refrein

Je mag er zijn, hoor je zo vaak,
het is een terugkerend refrein.
Goed bedoeld, maar is die uitspraak
voor de betreffende wel zo fijn?
Je eigen aardigheden zijn jouw zaak,
niemand krijgt jou daar mee klein.
Je mag er zijn, hoor je zo vaak,
het is een terugkerend refrein.

Je bent een mens met eigen taak.
Hoe je er uitziet of wilt zijn,
doet niet terzake, dus waak
voor onzekerheid en pijn.
Je mag er zijn, hoor je te vaak,
het is een overbodig refrein.

wie anders

niks uit te leggen keurig in de pas
veilig door meer van hetzelfde zijn
ongekend onder elkaar eenzaam

mijn anders zijn maakt het verschil
laat mij zien laat mij kennen
wie anders dan ik ben ik

leef me voel me
mijn ware aard
is liefde waard

ik mag er zijn

De Zorgcirkel

ALPHBT

jij en ik zijn niet gelijk
misschien onze kleur
van ogen en haar wel
maar dan niet onze mond
huid of kuiltje in de kin

jij kan op een ander partij
stemmen dan ik doe
we denken anders over
wat wel en niet goed is
we zijn zo verschillend

en toch ...

zijn jij en ik gelijk
we willen iemand die
ons steunt, troost, helpt
en al zetten we alle letters
van het alfabet achter elkaar
jij en ik zijn beiden mens

JE MAG ER ZIJN

wees vooral jezelf
zoals je bent
want dat voelt goed
elke dag opnieuw
zoals je de dingen doet
met je lach
en soms een traan
met je gebreken

je mag er zijn
wees jezelf
op je eigen wijze
in het leven staan
ieder zet zijn eigen toon
want uniek zijn
is heel gewoon

De Zorgcirkel

Ontsteek de vlam

als je je verdiept in
de kwetsbare mens ga je
met andere ogen zien
openstaan voor die ander,
geeft weer lichtjes in hun ogen

een ieder is tot het goede in staat
doorbreek de geschillen of ze nu
lesbisch, homo of transgender zijn
laat ze kijken naar de mogelijkheden
hoe je hier mee om kan gaan

geluk is te kunnen genieten,
blij te zijn met jezelf,
help ze dat vlammetje te ontsteken
tot een vuur dat niet meer dooft

menslief
ik hou van je

een wereld
vol mensen
om je heen

iedereen anders
toch gelijk
prachtig
onvervangbaar

uniek in
de liefde
groot in
verscheidenheid

jouw zijn
maakt ook mij
bijzonder

De Zorgcirkel

Jij mag er zijn

Uniek
jij mens.
De één klimt
hoog, de ander
laag op de ladder.
In de open ruimte klinkt
geroezemoes en gelach
ook biggelen er traantjes.
Ergens hoor je babbelaars
die je de oren doen toeteren,
toch ook grollen en grappen.
Ginder zitten de stilzwijgers
die jou vragend aankijken
en gelijk je hart stelen.
Zo brengt elkeen zijn
eigen eigenheid in.

Een boeiend kleurenpalet
met een vleugje roze.
Elk mens gewenst.

Dag jij
met je levenslust
hangbuik
en biertjes op z'n tijd

Dag jij
met het angstzweet
en gezeik
over pietluttigheden

Dag jij
met de lachers op je hand
je lichtvoetigheid
en altijd in voor een grap

Dag jij
die droomt over ooit
later
en water bij de wijn

Dag jij
met je aandacht
voor stille krachten
in ieder mens

Dag jij
die zich laat raken
in wie jij
diep van binnen bent

Stil leven

Als je stil moet leven,
een rups ingesponnen
in zijn cocon, wachtend,
kom je tot bezinning.

Meer tijd om na te denken,
meer rust en aandacht
voor allerlei dingen,
waar je aan voorbij ging.

Vallend blad, vogels zingend
in de tuin, het tikken
van de klok, de radio,
nu eens op klassiek.

Het gaat, maar toch
zie je uit naar de dag
met volop zonneschijn,
een dag om je te ontpoppen.

Geen rups meer, maar vlinder,
die zijn vleugels verwarmt,
dan in vrijheid uitvliegt
de wijde wereld tegemoet.

naar daar waar

kroegen verlaten leeg
ziekenhuizen gespannen vol
doodgaan aan samenleven

ziek worden van vrijheid
van raak me niet aan
melaatsenboogjes draaiend

indringende oproepen
stille verwijtende blikken
leren ons weer discipline

kasplantjeskwetsbaar
wassen we onze handen
kappen we onze monden

samen voelen samen raken verlangen
naar daar waar de golven bedaren
daar wat meer wijkt dan ons lief is

Verlangen

wat verlangen we naar een prik
die de prikkel om te omarmen
weer uitvoerbaar maakt

een prik die zorgt dat mensen
zich niet hoeven in te pakken
om anderen te kunnen helpen

een prik die werkt en zorgt
dat personeel weer eens vrij
kan krijgen en op vakantie kan

een prik voor iedereen zodat
zorg altijd geleverd kan worden
en niet uitgesteld wordt

we verlangen naar de dag
dat corona verslagen is
en afstand houden voorbij

CORONAVIRUS

kopzorg voor iedereen
handen vol
voor mensen door mensen
het onzichtbare virus kost tijd
verleggen van uiterste grenzen
een eenzame strijd
wanhopig tussen leven en dood

als iemand het haalt
is de blijdschap intens groot
hou vol op afstand
zo lopen we minder gevaar
het nieuwe vaccin is tenslotte
bijna beschikbaar

Dankbaar

de uitermate kwetsbaarheid
van de mens blijkt als we op
het kruispunt staan van overleven
ongrijpbaar en onzegbaar is
de zwaarte van corona

het verplegend personeel geeft
de ultieme zorg voor jouw welzijn,
biedt troost bij het grootste verdriet

spreek je dankbaarheid uit voor hen
die dag en nacht voor je klaar staan
om jou gezond terug te laten keren

de vloedgolf
die ons overspoelt
maakt ons stil

met man en macht
behandelen troosten
verplegen bemoedigen

machteloosheid
de strijd te vaak
verloren

een enkel wonder
kleine lichtpuntjes
voeden de moed

steeds weer de
schouders eronder

mondkapje op

petje af !

Hoop

Als een duveltje
uit een doosje grijpt
corona om zich heen
voorbij aan alle grenzen.
legt mensen neer
brengt geweest.

Doktoren met kennis van zaken
verdiepen en delen hun weten
om samen met leiders
dit bizarre tij te keren.
Premier en ministers
roepen het volk op
tot saamhorigheid
en verbinding.

Kijk
een stip op de horizon
er gloort hoop.

Net als toen
zullen we haar weder viëren

door deze tijd
meer appreciëren

want niemand weet wat hij mist
tot het hem ontnomen is

niet fysiek belegerd
is dit mooie land

onzichtbaar waart hij voort
gedeelde vijand

we worden in de greep gehouden
ons dagelijks leven beperkt

maar een nieuwe dag zal komen
waarin we dit samen hebben verwerkt

en net als toen
zullen we haar weder viëren

DE VRIJHEID

die bal
kwam binnenrollen
zonder kloppen zonder vraag
bestormde je mensen
bracht ademnood
soms dood in eenzaamheid
en machteloze tranen

overvolle ziekenhuizen
klappende mensen
met diep ontzag
voor wie levens redden
en weten hoe verder

zorg komt nu voor zaken
allemaal door jou
ongenode gast

je leerde ons nabijheid zoeken
op afstand
via schermen of verpakt
in plastic en mondkapjes

je bracht schrik
voor vies nies en hoest
aanraking werd taboe
tot we menselijkheid
lieten strijden met regels

die bal rolt door
langs steeds smallere wegen
word je langzaam
de deur gewezen

onuitwisbaar blijft je spoor

Corona

licht aan het eind
van de tunnel
zolang het zicht
niet wordt vertroebeld
door donkere dagen
komen wij stapje
voor stapje terug
in de normale wereld

Poëzie in de openbare ruimte heeft een meerwaarde. Mensen staan even stil bij een korte tekst en herkennen zich vaak in het geschrevene. 'Zo had ik dat nooit kunnen zeggen, maar zo voelt het wel', hoor je geregeld. En juist daarvoor schrijven de dichters van Dichterskring Waterland graag.

De poëzie die de leden schrijven voor banieren in de drie locaties van het Dijklander ziekenhuis en vijf zorgcentra van de Zorgcirkel worden veel gelezen.

In deze bundel vindt u alle 18 gedichten waar de jury's een keuze uit gemaakt hebben.

Thea de Hilster

Voorzitter Dichterskring Waterland

